

Sok év telt el és nem változott semmi. A Dóm csak épül egyre tovább. S mintha egy örökkévalóságig épülne a Dóm, tizenöt éve épül, s még csak tizenötől magas. De Sforza már nem veszekszik az építészszel, ő már benne van a végtelenben, nem látja, hány-szor fordítják meg a klepsidrát, hányadik pillért, oszlopot, ívet, szobrot, stukkót rakják föl, hányadik lépcsőn járnak, hány aranya oda már. Hogy ő talán már egészen szegény ember. Csak alig érti a hirt, melyet a parmai hegyi cella őre hoz egy nap számára, s akkor is révedezve, üres tekintettel bámul, mikor az elmondja, hogy a rabnőnek nem visznek több táplálékot a környékbeli jószívűek. De ni, mégis, mintha valami emlék derengene benne. Elfonnyadt kezével int, hogy vigyék oda, s felnyitják előtte az ajtót. — S a hajdani szép színésznő minden emléke arra a pizok, kicsike, fakult rongycsomóra foszlik, mely a tükör előtt omlik a földre. Sárga, ráncos bőr, lobogó szürke haj, szeme alatt a könnyek utja, szája körül egy kővé vált vonás. Csak: — csak épen a szűk bokáju formás láb maradt az egész ragyogó tüne-ményből, rongyos, lyukas, málladt harisnya rajta. — — — És Sforza, mint hajdan, most is kacag. De jaj, milyen rettenetes az a kacagás.

Sforza otthon van újra. Háznagya karját nyújtja a lépcsők alatt, hogy fölvezesse. Ura int. Nem kell, elmehet. Aztán csuszva, falmentén támaszkodva odaoson ahhoz a kutyaólhöz, melynek hajdan Nul-lissimi volt a lakója, s a szeme furesa tűzben ég. Bele-fekszik.

A San Ambroggióban kondul a harang, a fehér barátok ... misézni ... mennek. — A San Ambroggióba mennek és nem a Dómba. Il Duomo. Érzi, hogy sohasem láthatja készen a Dómot, az ő lelke felszabadulását. A bocsánatot, a nyugalmat, a békét. — Il Duomo ... Fordul egyet. Ni, a szemén leperreg egy könny, még egy, egy néhány ... , sok ... , egy egész életre vonatkozó. Aztán hosszan kinyulik: Francesco Sforza, Milanó hercege, megtért őseihez.

A Dóm pedig épül. Épül késő századokon át és egyszerre véletlenül, csak úgy, kész lesz. Moudom — csak úgy.

Sforza Ferenc, a gondolata ennek a műnek meghalt, megölte a lelkiismeret, a hatalom örülete és nem látta soha a Dómot. — Lázár, akiért építették, meghalt, megölte a szerelem büne és nem látta a Dómot. — A féleszü barát, aki tervezte, meghalt, megölte a lángesze és nem látta a Dómot. — Építőmestere, aki vezette növekedésében, meghalt, megölte az irigység és nem látta a Dómot. — A barát, aki az egész szentségtelenséget tudta, meghalt, megölte a vágy és nem látta a Dómot. — Az asszony, akiért talán az egész dolog történt, meghalt, megölte az idő és nem látta a Dómot.

A Dóm pedig felépült és áll és állni fog minden időközön keresztül, mert elmulik hatalom, szerelem, lángész, kenyéririgység, vágy, minden, még az a könnyen muló idő is elmulik, csak egy valami áll: az alkotás, il Duomo ...

Csanády György.

Holzer-ukrászda

Jókai-u. 6.

Egyetemi hallgatóknak árkedvezmény. — Egyetemi hallgatók kedvenc találkozó helye.

Akiknek jól megy a soruk.

A verebekhez régi, kegyeletes kapcsolatok fűznek. Zsenge ifjuságom vadász-szenvedélyét rajtuk elégittem ki, legénykorom szép idejét a „Két veréb“ nótája mellett zsuroztam el.

Ma is rokonérzéssel nézek rájuk, kivált a kolozsvári verebekre, amelyek merész, mondhatnám szemtelen modorukkal, mindjárt a bécsi híresek után következnek.

Kíváncsi voltam, hogy a háboru után következett gazdasági konstellációk milyen hatással vannak a verebtársadalom életére? Milyenek a megélhetési és kereseti viszonyok? Megszólítottam egy verebet, amely a kerítésen tollázkodott. Kedvelt madaram fajára valló bizalmassággal nyilatkozott kérdéseimre. Ime beszélgetésünk rövid foglalata:

— A gazdasági eltolódások éreztetik-e hatásukat az önök életében?

— Ó, nagyon is ...

— Előnyösen vagy hátrányosan?

— Részben előnyösen, részben hátrányosan ...

— Ha kegyeskednék ezt tüzetesebben kifejteni.

— Szóljunk tehát először a hátrányos változásról. Ön bizonyára emlékszik a háboru előtti korszak stanielis emberére.

— Sok stanielis ember járt-kelt.

— Most arról a stanielis emberről van szó, aké így téli időben lépett akcióba a mi javunkra. Bejárta az utcákat s a kerítésekre, kapukövekre, kiugró párkányokra a kezében levő stanieliből nemes magvakat, finom morzsákat hinteggett.

— Hogyne, hogyne! Emlékszem.

— Nos hát ez az alak teljesen eltűnt az utolsó időben. Mi lehet az oka?

— Alkalmasint a nemes magvak és a finom morzsák szűkös volta, — jegyeztem meg találóan.

— Persze, persze! — bölintott megértően a veréb. — A stanielis ember letűnése: ez az, mondom, ami számunkra hátrányként jegyezhető fel az új időök folyásából.

— És az előnyös változás?

— Röviden azzal jellemezhetném a helyzetet, hogy ma sokkal több munka-alkalom kínálkozik számunkra, mint a háboru előtt. A magunk verejtékével ugyan, de bőven és bizonyosan meg tudjuk keresni táplálékunkat. Csodálkozik uram? Nos hát vessen egy pillantást az utcákra, terekre, udvarokra: mennyi szemét ... mily bősége a verebtársadalom számára becses nyersanyagoknak! Higyjen nekem, igazán nagy indolencia kell ahhoz, hogy a kolozsvári veréb az új konstellációk között szükségét szenvedjen ... Isten áldja, jó uram, sietek, vár a munka.

A veréb a jóltápláltság vidám lendületével repült odább.

Calvus.

Főszerkesztő KOLOSVÁRY-BORCSA MIHÁLY.

Felelős szerkesztő: FETTER GYULA.

Felelős kiadó: CSANÁDY GYÖRGY!

Budapesti szerkesztőség és kiadóhivatal: IV. Deák-tér 1., II. e

Legelőbb bevásárlási hely a katonaság, csendőrség, rendőrség, pénzügyőrök, egyetemi hallgatók, diákok, vasutasok, postások, tűzoltók, hajósok, erdészek és bányászok **Friedrich József** egyenruházati és hadfelszerelési intézete, egyenruha és uri szabósága. — A Dél-Alapítva 1893. vidék legrégebbi egyenruházati üzlete. Telefon 14-33.